

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 4

August 1968

4. årgang

Hyrdene og sauene V

Av Gudmund Hjorthaug

Sist prøvde me å visa fram noko om korleis hyrden steller med sauene sine. Han elskar nok alle menneske med ein evig kjærleik. Likevel gled han seg over sine på ein særsla måte, og auser utover dei av sin rike kjærleik og sine nådegåver. Og til sist tek han dei inn i sin herlegdom. (Johs. 17, 24). Sæle er dei som har Herren til sin høyre og tilsynsmann !

Kven er det Herren kjenner som sine ?

Det er eit mykje viktig spørsmål både i livet og døden. Og alt kjem an på om me finn rette svaret på det spørsmålet. Mange tok her feil, trøysta sitt hjarta med ei falsk trøyst, og nådde aldri inn til det rette kjenskapet til hyrden. (Matt. 7, 22—23 og 25, 1—12). Korleis gjekk det til? Jau, dei var syndarar som høyrd kallet frå hyrden, og dei tok imot og byrja på vandringa i lag med Jesus. Men noko ved starten gjorde at alt blei gale. Dei fem därlege brurmøyane hadde ikkje fått olje med seg — dei hadde ikkje ved evangeliet fått nytt liv og del i Jesu fullførde soningsverk. Dei sette lit til si ytre omvending, si kristne vedkjening, sitt ytre kristenliv, ved sida av trua på Jesus — og derfor hadde aldri

hjarta hatt trong for evangeliet om Jesus og han krosfest. Dei leit på at dei flittigt høyrd Guds ord, vitna om Jesus, venta på han og at dei endå til hadde gjort under i hans namn. Nett derfor hadde dei ikkje fått trua sitt rette kjenskap til Jesus og gjekk evig fortapt. Slik vil det gå med alle som har det minste dei set lit til ved seg sjølv, utanom Jesus eller ved sida av han. Slike ting hjå oss sjølv, som me vil fortena nåden ved, det kallar bibelen for lovgjerningar. For slike er det ingen nåde å få, berre dom og forbanning. (Galat. 3, 10). Derfor er det livsfärleg å trøysta seg med at no har eg sagt ja til kallet, no vil eg vera ein kristen, so no har eg rett til å tru at Jesus er min. Byggjer du trua på noko du er eller har gjort, då er Jesus hindra frå å komma inn til deg.

Mine sauere høyrer røysta mi.

Når Jesus her syner fram korleis dei sauene hev det som høyrer hyrden til, so samlar han det i orda : Mine sauere høyrer røysta mi, — og dei fylgjer meg. (Johs. 10, 23). Ogso andre sauere kan høyra ordet og kallet frå hyrden, men det ligg noko sers i dette han seie om sine sauere. Herren ser aldri på det yt-

re, men han ser til hjarta. Og det som ligg i dette ordet frå Jesus er at dei har fått ei ny evna til å høyra med hjarta — ja at dei har fått eit nytt hjarta. Dør-vaktaren — den Heilage Ande — hev opna for dei, både hjartedøra og frelse-døra, so ordet om Jesus har vorte dei til frelse og nytt liv (Johs. 10, 3—4—9).

Gjennom dette ordet hev dei fått openberra for sitt hjarta to avgjerande sanningar om frelsa. For det første hev dei no i hjarta sett og erkjendt fullt ut det ordet seier om oss, at der finst ingen rettferdig, alle er avvikne og ugodlege og fortapte tvers igjennom, og slik er det også med meg. For det andre hev dei sett at Jesus er den einaste som kan berga syndaren. For hans stedfortredarverk var for syndarar, ugodlege og fortapte, og då er det også for meg, net slik som eg er og blir i mitt kjøt eller medfødde natur. Nett slik som eg er, se er han mi frelsa, mi rettferd og min siger. Alt det eg treng for himmel og jord er gøynt i det eine ord — Jesus !

Av denne grunn hev ordet om Jesus og hyrden si røyst vorte det kjæraste og mest umissande av alt for dei sauene som verkeleg er hans. Den røysta elskar dei både når ho tuktar og når ho trøystar. Der hev dei all si trøyst, all si gleda og all si kraft, ja heile sitt liv. Her går dei inn og her går dei ut dag etter dag og finn føda — ja, liv og overflod av liv. Men høyrer dei ikkje denne røysta i ordet eller forkynninga, so vert dei skjelvande og redde og ropar ut sin lengt og si nød. Då openberrar han seg etter for dei og fører dei til ro og kvile i Guds ord og lovnader. Sjå Salme 23.

Mine sauер fylgjer meg.

At dei fylgjer han, det er ennå eit kjenneteikn Jesus hev på sauene sine.

I sitt inste hjarta hev dei fått ei ånd og eit sinn som er fullkommen eitt med frelsaren og hyrden. Eit sinn som hatar alt det han hatar, endå til sitt eige kjøt og som elskar alle hans bod og heile hans lov. Nei, ofte fekk dverre freistinger frå kjøtet overhånd, so det vart til nederlag og vanæra for Gud. Men like fullt er den villige ånda der inne, som syrgjer når kjøtet fekk overhånd og må til frelsaren med synda gong etter gong. Og midt gjennom alt dette lengtar ho etter å få tena Gud, etter meir død over det gamle menneske og etter dagen då me skal få æra Gud på fullkommen vis, lengtar etter den dagen då me skal få sjå han slik som han er og verta han lik.

Slik hev den det som hev byrja å kjenna hyrden og frelsaren, og alt dette er du kjend med. Kjenner du deg ikkje att i dette, då kan du ikkje vera av hans sauere. Då er du enno langt borte og under domen Men no må du ikkje tru at du lyt ha desse kjennemerke før du får koma til Jesus og verta hans Nei, han er ennå i dag ute for å kalla *syndarar og villfarne* til seg. Sjølv me som tidlegare fekk tru oss frelst hev inga betre trøyst når det knip som aller verst med trua. For ingen av oss vert onnorleis i seg sjølv, me lyt koma og kan få koma slik som me er. Hev verda med all si lyst vorte tom for deg so du ikkje lenger held det verdslegelivet ut, og du ikkje lenger finn noko trøyst i ditt eige strev, *då er du nett ein slik som høyrer ilag med Jesus!* Då skal du vita at han er komen for slike som deg. Det han gjorde er gjort for deg. Om hjarta ditt høyrer og fattar tillit til ordet om Jesus, då eig du det ordet talar om. Gud signe deg ! Prøv han no !

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : Stord
 Red. Amund Lid, tlf. 75 Norh.sund
 Eksp. : Margr. Skumsnes, Kårevik
 Stord. Postgiro : 42887, Stord
S. Botnens Boktrykkeri, Stord
 Bladet blir sendt gratis til alle
 som sender eksp. namn og adr.
 Blir halde oppে med frivilj. gáver
Norsk Lutherisk Lekmannsmisj. :
 Formann. Olav A. Dahl,
 boks 95, Stord. Tlf. 69
 Kass.. Sverre Bøhn, Norheimsund
 postgiro nr. 68213
 Bankgiro. Vikøy Sparebank
 Norheimsund 10093/955

rykket inn i Paradis og fikk høre usigelige ord (2. Kor. 12, 4).

Men jeg vil uttrykke meg på min måte. Gud førte han inn på sitt kontor, for der å la han få se inn i hva Gud hadde bestemt før verdens grunnvoll ble lagt. Dette er verdens største hemmelighet, som nå ble openbart i Guds ord.

Hva gikk så denne hemmeligheten ut på? Det finner vi i vers 5 : Idet han i kjærlighet forut bestemte oss tilbarne kår hos seg ved Jesus Kristus etter sin viljes frie råd. Her ser vi at Gud har bestemt og kungjort at du og jeg skal få barnekåر hos Gud. Dette barnekåret hviler ikke på noe du og jeg skal gjøre, men der står vi alene ved Jesus Kristus.

Når Gud således har bestemt oss til barnekår hos seg, hvorfor er det da så få som lever i dette barnekåret? Jo, det er bare de som tror at dette dokumentet gjelder meg som lever i barnekåret. I sangboken nr. 895 vers 2 vitner en sang. Guds finger selv i ordet skrev min barnerett, mitt arvebrev, den skrift skal aldri svike. Dette viser at det er i Guds ord vi finner ut om vi har barnerett, ikke i kjensler eller opplevelser. Når du får se at det Gud har bestemt i sitt råd gjelder deg, da vil nok glede fylle ditt hjerte. Det var ikke rart at Paulus ble misjonsmann, når han så dette og samtidig visste at de fleste mennesker kjente ikke til dette. Dette synet skaper misjons sinn. Tenk bare på at et slikt dokument har vi liggende i vårt hjem, og likevel kan lever rolig uten å tenke på at andre må få vite om det og få del i det. Her trenger vi å våkne og å be om opplyste øyne til å se med.

Vi som tror Guds arvebrev er ført over fra verdens barn til Guds barn, dermed er vi kommet inn i Guds familie. I er de helliges medborgere og Guds husfolk (Efes. 2, 19). Da er vi kommet inn under barnets kår og rettigheter.

Guds hemmelighet

(Efes. 1, 3—5)

Av Ole Rolfsen

Hva som lå i dette ordet var skjult for meg i mange år, inntil jeg fant en nøkkel som låste opp. Det var ordet i kap. 3, 3 : at han ved åpenbaring har kungjort meg hemmeligheten, således som jeg ovenfor har skrevet med få ord. Da kom det spørsmålet til meg : Har du sett hemmeligheten som er skrevet om ovenfor? Jeg tok da til å lese i kap. 1 og utover, og jeg kom ikke lenger enn til vers 3—5 før jeg så hemmeligheten: Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus, likesom han utvalgte oss i ham før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn, idet han i kjærlighet forut bestemte oss til å få barnekår hos seg ved Jesus Kristus etter sin viljes frie råd. Jeg hadde lest dette kap. mange ganger før uten å se dette.

Men Gud hadde openbart dette for Paulus, så han kunne skrive det til andre. Det står også skrevet at han ble

Det første jeg da vil nevne er tilsyn. Når et barn blir født inn i en familie, da er det mor og far som har tilsyn med det. Slik er det også i Guds familie. Er du kommet til troen, da er Gud din far og har tatt på seg tilsynet og ansvaret for deg og det har du fått skriftlig i Ordet. En fortelling kan gjøre dette mer klart for deg. Da jeg overtok eiendomen hjemme etter mor og far, da skulle de ha det vi kalte kår resten av sin levetid. Det ble da skrevet et kårbrev, og blant de ting som der var sett opp var også tilsyn med dem. Det kan ofte bli en vanskelig og kostbar affære. Her har jeg lyst til å skyte inn noe. Har du en gammel far eller mor, så send dem ikke fra deg men ha tilsyn med dem selv om det skulle bringe deg litt bryderi. Det fjerde bud forteller at du gjør det ikke uten vederlag.

Det andre jeg vil nevne er tukt.

I Hebr. 12, 6 og følgende står at er du uten tukt, som alle har fått sin del av, da er du et uekte barn og ikke sønn. - Har du tenkt på at der i Guds familie finnes uekte barn, og at de er så lik de ekte at du ikke kan se at de er uekte barn? Våger vi å prøve oss selv, da har Gud gitt oss et godt kjenntegn i Apenb. 3, 17 : Alle dem jeg elsker refser og tukter jeg. Hvorledes tukter så Gud sine barn? Det gjør Gud ved den Hellig And, ved sitt ord og ved lidelser og prøvelser. I Salme 69, 18 klager David : Sjul ikke ditt åsyn for meg. Det er en tukt som har vært svær for mange troende. David taler også om Guds tukt ved de troende. La en rettferdig slå meg i kjærlighet og tukte meg ! For sådan hodeolje vegre mitt hode seg ikke ! (Salm. 141, 5). David så tukt fra de troende som en hodeolje, gjør du det, I Sal. 50,

17 står det om noen som hater tukt og kaster Guds ord bak seg, du er vel ikke lik dem? I Guds familie møter vi idag mange som ikke tåler tukt fra de troende, og det er også et godt kjenntegn på at de er uekte barn.

Så litt om avhengighet.

Jesus sier at uten meg kan I intet gjøre. Lever du i avhengighet av Jesus i alle ting? Her vil jeg ta med en liten fortelling som jeg ofte har brukt. En plass jeg var og virket ble jeg bedt til kaffe, og som mange andre hadde hun lyst til å lage noe godt. Hun hadde laget noen små boller som var det første jeg smakte på, og da brast det ut av meg at det var noen gode boller du har laget. Da smilte hun og fortalte så fint at da hun hadde lyst til å lage noe som smakte meg godt ba hun til Jesus mens hun laget deigen at de måtte smake godt. Det glemmer jeg sent, for der fikk jeg et lite blikk inn til en som levde avhengig av Jesus. For den som lever avhengig av han i små ting, han lever også avhengig i de store ting.

Dernest kommer vi til tillit.

Hvorledes er vår tillit til Far? Det er ikke vanskelig å ha tillit når du tjener godt og har alle rom fyltte med mat og klær, men når inntekten minker og det blir lite både av mat og klær, da prøves tilliten. Den som da syter og klager meget viser at han har liten tillit til Far. Også når det gjelder vårt forhold til penge kan vår tillit settes på prøve. Jesus har jo gitt befaling til sin familie at evangeliet skal briges ut til alle. Det koster penge, og han har pekt på to måter vi kan nytte for at det skal bli nok til dette arbeide. Den første er tienden som er skrevet om på mange steder i det gamle Testamente. Den andre tales om

i det Nye Testamente, at du på den første dag i uken skal legge tilside det du får lykke til. (1. Kor.) 16, 2). Jeg undres på hvor mange av dere som leser dette som har så mye tillit til Far at dere praktiserer dette? Det er jo Fars ord.

Fortrolighet hører også til barneforholdet.

Fortrolighet mellom far og mor og barn i et hjem, det er noe av det fineste som finnes på jorden. Men her er det stor svikt i Guds familie. Hva grunnen til det er, det er ikke så godt å si, for det finnes altfor mange ting som kan være årsak til det. Men det viser seg at der fortroligheten til Jesus finnes, der vil også fortroligheten til brødrene vise seg. Fortroligheten viser seg i et åpent forhold til hverandre. Jeg undres på om ikke utroskap, upålitelighet og baktale ødelegger fortroligheten mellom oss. — Den som blir skuffet over andres pålitelighet med det som er betrodd, han misser lett fortroligheten eller den tar skade.

Det siste jeg vil nevne er lydighet.

Lever vi i fortrolighet med Jesus når han tukter og refser vår synd, i fail og nederlag, da kommer han ved Anden og virker troens lydighet i våre hjerter. — Troens lydighet er en følge av kjærighet, noe helt annet enn lovens lydighet som kommer av frykt. Den som er mye tilgitt, han elsker meget, sa Jesus til Simon. Det var når Peter etter sitt fall fikk sin synd tilgitt hos Jesus og fikk se inn i korsets evangelium, at han fikk den rette kjærighet til Jesus og fikk til oppgave å fø lamma og vokte sauene til Jesus. Mot dette kall var han tro og lydig inntil sin død. Det er bare ved forkynnelsen av Jesu Kristi evangelium at lydigheten kommer i syndehjertet. — Paulus sier at han fikk nåde og apostolemøtte for ved dette kristi evangelium å virke troens lydighet. Se Rom. 1, 5 og 16, 25—26.

Guds ord skal ikkje vende tomt attende

Eg sat i stova vår og høyrd på lydband frå påskemøte, åleine var eg, det var så stille rundt meg. Eg tykte eg såg dei som sat og lydde den langfredagen. For meg vart talen endå meir alvorleg og givande idag, enn då eg sat og høyrd på møte. Eg måtte folde hendene og fyrst og fremst takke for at Jesus bur i sitt ord og ved trua i mitt hjarte.

Eg fekk nåde til å sjå burt frå min gamle natur, og synda som heng så fast ved den, og som så ofte fekk overtak. Eg

fekk nåde til å fryde meg over ordet om Jesus.

Så såg eg fyre meg desse som sat og høyrd den langfredagen, og fekk nåde til å bere dei fram for nådens truna. At ordet dei høyrd, ved den Heilage Ande, måtte bli til vekking for nokon av dei. Eg trur det gjorde det og. Man at ordet som vart sådd, måtte finne vokstervilkår og grorbotn i hjerter.e, så det kunne verte evighetsfrukter av det. Då var det at eit alvorleg og mykje trøsterikt ord møtte meg: «*Guds ord skal ikkje ven-*

de tomt attende, men gjere det eg sender det til»

Gud ord som har spireevna i seg sjølv det skal bare frukt, når det fell i *god jord*. Men Guds ord er som eit tweeg-gja sverd, det trenger inn. For noken vert det til vekking og frelse. For andre vert det same ord til forherding og fortaping. Dei vil ikkje høyre, ikkje ta imot. Og så vert hjarte hardt, hardt som landevegen. For Guds ord skal ikkje vende tomt attende. Det utfører noko i dei menneske som høyrer det. Å, truande vener, dette er rystande alvorlegt. Me treng, som Abraham då han bad for Sodoma, å tigge Herren om å forbarme seg over desse som høyrer ordet. Også desse som høyrer ordet i *være* små forsamlingar.

-a. -g.,

Taler vi som Guds ord?

Av Kristoffer Høie

Den som taler han tale som Guds ord, sier Peter i 1. Pet. 4, 11. Av det som Bibelen forteller oss om denne apostel kan vi trygt gå ut fra at han formaner oss her til å tale som Guds ord i sann bibelsk-evangelisk betydning. Det vil si den forkynnelse som virker Guds frelse og helliggjørelse i vårt hjerteliv. En bibelsk-lovisk forkynnelse er av djevelens ånd. Den som med liv og lære taler Guds ord forfalsket av djevelens ånd, forkynner djevelens forførelse til evig fortapelse. Den som med liv og lære taler Guds ord i ånd og sannhet, forkynner Guds frelsevei til evig liv.

Det legger et alvorlig ansvar på oss alle. Vi er alltid under påvirkning av begge disse åndsmakter og har begge

muligheter. Paulus behandler dette emne bl.a. i 1. Kor. 2. Vi kan sitere vers 12—15 : Men vi har ikke fått verdens ånd, vi har fått den ånd som er av Gud, for at vi skal kjenne det som er oss gitt av Gud, det som vi også taler om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Anden lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord. Men et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til, for det er ham en dårskap og han kan ikke kjenne det, for det dømmes åndelig, men den åndelige dømmer alt, men selv dømmes han av ingen. Sitat slutt.

Vi ser her at Guds ords forkynnelse har vesentlig med Guds Hellig Ånd å gjøre, og ikke bare Bibelens ord og bokstav, som også brukes av djevelens ånd. Det er ingen garanti for at vår tale og kristenliv er drevet av Guds Hellig Ånd fordi om vi forkynner læremessig rett ut fra Bibelen og lever et mørnsterverdig ytre liv. Dette er alikevel nødvendig og til stor nytte som sann opplysnings og menneskemoral. Men om vi ikke skiller mellom dette og sann åndelig forkynnelse, blir vi lett et bytte for djevelens forførelser og kommer i et lovisk forhold til Gud. Det vil si at vi i vårt hjerteliv lever som en trell under loven, mens vi trøster oss til Guds nåde med forstanden og munnen.

Men Gud dømmer oss ikke etter det utvortes, men etter vårt hjerteliv, det skjulte i mennesket. (Rom. 2, 28—29). Det er et bibelsk kjennetegn på en sann åndelig forkynnelse når Guds knusende sannhetsord om vår synd og fortapte stilling skaper hellig uro og bøn til Gud om frelse, i vårt hjerteliv. Det samme gjelder når Guds sannhets ord og åndslys åpenbarer Guds uforskylte nåde, så vi ser at Gud tilregner oss Jesu stedfortredende gjerning, når vi i vår fortapte hjelpeløshet ser at Gud tilbyr oss sin

rettferdighetsdrakt, Kristus, som han har bestemt for oss fra før verdens grunnvoll ble lagt. Men før han fikk møte oss med sin hellige sannhet om oss selv i vårt hjertes innerste, hverken ville eller kunne vi innse at vi hadde bruk for den. Men nå ved sannhets ord og ånd ser vi og sier med profeten Esaias i kap. 61, 10 : Jeg vil glede meg i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud, for han har kledd meg i frelsens kledebon, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg. Vi ser nå hvor nødvendigt det var at Gud kledde oss i Kristus vår rettferdighetsdrakt, for han vil dømme oss etter denne drakt på den ytterste dag.

Når så Guds knusende sannhetsord om oss selv, og Guds frigjørende ord om sin frelse som han har gitt oss i Kristus får føre oss dypere og dypere inn i denne sannhetserkjennelse, blir vi mer og mer helligjort og dyktiggjort av Gud til å tale som Guds ord til andre om veien til frelse og helliggjørelse.

Denne Guds åpenbaring og kristne erfaring er Guds minimumskrav til den som vil tale som Guds ord. Å tale som Guds ord er å være gjenfødt til et levende samfunn med Gud ved hans sannhets ord, og motta og bringe ved hans Hellig Ånd det budskap som han på sin ophøyede trone ser er nødvendig til hver tid. Det er bare når Gud får tale ved sin Hellig And gjennom sine vitner at ordet blir et tweegget sverd som kløver og trenger igjennem og åpenbarer sannheten.

Djevelen misbruks Guds ord til forførelse.

Like fra Adam og Eva er det alltid djevelens mål å forhindre Guds Sannhets tale ved å forfalske Guds ord ved sin forførende ånd. Derfor er det få som blir frelst.

Djevelens listige angrep med all sin åndehær er i full aktivitet også på oss og vår forkynnelse i dag. Må Gud for Jesu skyld se i nåde til oss og salve våre øyne med sannhets lys så vi ser, og våre ører så vi hører hva Ånden sier til menighetene i vår tid. Når djevelen forsøkte å forføre Jesus i ørkenen, ved å bruke Guds ord, svarte Jesus i den Hellige Ånds lys og kraft at det står etter skrevet.

Bibel og kirkehistorie viser djevelens mesterverk i å først berøve menneskene dette sannhetslys, og deretter forføre dem ved forfalsket tale fra Guds ord. (2. Kor. 11, 3 og 13—15). Vi tenker så ofte i vår dårskap at de som har såkalte høye stillinger i Guds rike på jord, dermed har en slags garanti for å bli bevart i sannheten. Yppersteprester, råds-herrer og skriftlærde på Jesu tid, som og i senere tid, er et vitnesbyrd om det motsatte. Djevelen forstår seg på å villede de sanne lærere og føre de falske fram til autoritet og innflytelse blant menneskene.

Bare så lenge vi kjemper mot djevelens tale i vårt hjerteliv, for å bevare den levende tro, er vi i stand til å gjennemskue og ta oss i vare for djevelens listige forførelser. Derfor er det et tegn på djevelens forførelse i vår forkynnelse når denne troens kamp dør bort i menigheten. I Guds rikes historie på jord ser vi klart at djevelen arbeider bestemt mot det mål å erstatte den levende tros frukt og gjerning med den menneskenaturlige iver og aktivitet. Når arbeidet i Guds rike blir omfattende og anstrengende og det stilles store krav til den menneskelige drivkraft, får han den beste tilknytning til forkynnelsen. I sin forførende list går han ut fra Guds ord om at vi er frelst for å tjene, og legger mer og mer hovedvekten på å tjene for at Guds rikes arbeid kan holdes oppe.

Må Gud gi oss nåde til å kjenne vårt ansvar i denne farlige tid, så ikke den bibelske selvransakende «er du frelst forkynnelse» som skaper og oppholder den levende tro, fortrenget av den forførende «frelst for å tjene forkynnelse». Han som forførte Guds eiendomsfolk til nidkjærhet uten skjønsmålhet, er den samme i dag. (Rom. 10, 15).

Når det loviske tåkeslør senker seg over oss og vårt arbeid i Guds rike, sløves vår åndelige dømmekraft og vi makter lite å skille mellom troens frukt og menneskeverk. Det er lett å sovne i kristen tradisjon og død rutine.

Taler vi som Guds ord om dåpen?

Nikodemus var i sin tid en anerkjent Israels lærer uten å kjenne den sanne vei til gjenfødelse og frelse. Bunnet av fedrenes tradisjon, trodde og laerte han fedrenes tolkninger av Guds ord om frelse ved omskjjerelsen og et helligt liv etter skriftene. Men i sitt møte med Jesus fikk han høre sannhetens ord i evangeliet. Dette gir oss grunn til ettertanke, når vi uten noen klar og utvetydig støtte fra Guds ord, påtar oss ut fra våre fedres dāpstredisjon, å tolke og forkynne dåpen som det vesentligste, for ikke å si det eneste middel til gjenfødelse og barnerett hos Gud. (Johs. 4, 1—2. 1. Kor. 1, 17 Luk. 8, 1. Rom. 1, 16—17). Uten at vi sier noe mindreverdig om våre kirkefedre og deres dāpslære og praksis i sin tid, må det være berettiget når det gjelder frelsens vei, å peke på faren ved å la seg binde av disse, og slik som andre igjen har tolket deres lære opp gjennem tidene.

Paulus oppgjør med misbruken av omskjjerelsen på denne måte, er en tydelig advarsel til oss. Bibelen formaner oss til å prøve slike frelsesveier, på de steder

i Guds ord hvor den ene og sanne vei til frelse forkynnes klart og utvetydig og utførlig. Vi kan bl.a. vise til Romerbrevet og Galaterbrevet.

Hadde ikke denne dāpslære, likesom omskjjerelsen, vært kristen tradisjon med så dype røtter ned gjennem tidene, hadde vel neppe en så lovisk betont lære fått inngang i sanne kristne kretser i dag. Må Gud gi oss det sannhets lys og åndelige mot som skal til for å forkynne Guds ord sanne vei til frelse.

Bibels forfattere bruker ikke Guds nådemidler på denne loviske måte i sin forkynnelse, men slik at evangeliets sannhet kunne stå fast i bland oss. (Galat. 2, 3—5). Vi vet at et Guds nådemiddel forkynner og stadfester sannhetens ord i evangeliet, på sin måte, til hjelp og styrke for troen på Kristus alene, uten omskjjerelse, uten dāp, bøn, bibellesning, nattverd, eller hva vi måtte ledes av djevelen til å støtte oss til. For ved å støtte oss til slike gjerninger er vi under loven og Guds vrede og forbannelse er over oss. (Galat. 5, 1—12. Rom. 4.)

Når Gud bestemte at han på tross av vår synd og fall skulle kunne ha samfunn med oss som far, og vi hans barn, utvalgte han oss ikke i Adam. Han forutså at selv de minste av de hellige gjerninger som vi ville prøve å gjøre for å behage ham var besmittet av Adams fall. Derfor utvalgte han oss i Kristus og hans gjerning for oss, før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle kunne være hellige og ulastelige i ham, for Guds hellige åsyn. (Efes. 1.)

Som menneskeslektens andre Adam og vår stedfortreder kom Jesus fra Guds hellige trone, hellig og rettferdig med Guds fulle velbehag over seg, for å forlike alle ting med Gud. (Luk. 1, 35). Han gikk inn i Marias syndige morsliv for å frelse og rettferdiggjøre alle syndige menneskefoster i Adams falne slekt.

Han ble et nyfødt og lite barn for å frelse og la *sin* rettfredighet gjelde for alle slektens syndige små barn. For menneskesønnen er kommet for å frelse det som var fortapt. (Matt. 18, 10—11). Han levde ungdommens, manndommens og hele menneskets liv i vårt sted for å la hele *sin* fullkomne hellighet og rettferdighet gjelde for oss alle så lenge det er mennesker på jord. All Guds vrede og straff for hele menneskeslektens synd tok han på seg i vårt sted, ja inntil forbannelsens død og korset. Men han hadde liv i seg selv, og sto i vårt sted opp av graven og gikk inn til den Hellige Gud, menneskeslektens dommer, og fant en evig forløsning og full opprettelse av slektens fall. Ved sin gjerning har han vunnet oss barneretten tilbake, som vi alle hadde tapt ved Adams fall. Nå sitter han, som vår bror, ved vår og Jesu fars høyre hånd som vår forsvarer mot djevelen og alt og alle som vil anklage oss for den synd og skam vi ennå bærer på i vårt kjøt mens vi er på vandring til vårt himmelske hjem. Snart er vi hjemme og står for tronen.

Når Gud får åpenbare og bevare dette budskap i en synders hjerte er han skikket og dyktiggjort av Gud til å lede andre på den ene sanne vei som Gud har gitt oss til frelse og helliggjørelse, ved Guds ord og nådemidler.

Dette budskap kan aldri forkynnes for tidlig for de små barn, for Guds rike hører dem til. Det må skje både ved bøn og Guds ord, for at ikke noen skal forføre dem. Noen blir forført bort fra Guds ord og nådemidler. Andre blir forført ved å bli ledet inn på *den farlige loviske vei* som fører til fortapelse. De villedes til å støtte seg til egne og andres gjerninger for dem. For eks. at noen har båret dem til dåpen og bedt og trodd for dem, og at Gud p.g.a. dette kan

tilregne dem Jesu frelsesverk, og dermed har gjort en pakt med dem at de skal være Guds barn. (Rom. 4, 9—10). Må Gud få bevare oss i den levende tro så vi ikke forvrenger Guds evangelium ved lovisk forkynnelse.

Det vil kanskje hjelpe til å dra tilside noe av tradisjonens forblindende slør som dekker den loviske dåpslære, om vi tenker oss å misbruke *Sannhetens ord i evangeliet, til frelse for hver den som tror*, etter samme fortolkningsmønster. I dette tilfelle er det også mange flere ord i bibelen vi kunne støtte oss til ved en slik tolkning, enn ved dåpslæren, men vi kan nøye oss med noen få. Ved å misbruke disse Guds ord og legge dem til grunn kunne vi innby barn og voksne og sie noe som følgende :

Bibelen forkynner at Gud vil at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse. Han både befaler og gir oss løfte om at det vi ber han om i Jesu navn det skal han gjøre. Han gjenføder og frelser oss ved sitt Hellige ord. Han selv er i sitt ord, og han er selve ordet som ble kjøt og tok bolig i bland oss. Han er her i denne stund i sitt ord. Det er ved troen på ordet vi blir frelst. Men troen kommer av forkynnelsen av Guds ord. Hør så skal dere leve. Frelsen er Guds verk. Vi kan intet gjøre. Her er det Gud som handler.

«Set deg nå her opp, så skal jeg på Guds løfter og befaling forkynne Guds levende ord for deg så du kan bli frelst». Så foretar jeg en sermoni hvor jeg leser fra noen tilsvarende steder i Guds ord og ber tilslutt. Deretter sier jeg til vedkommende :

«Nå har Gud gjort deg til sitt barn ved forkynnelsen av sannhetens ord i evangeliet. Du har hørt, og han har selv vært tilstede i sit ord og rørt ved deg, for han har hørt vår bøn etter sitt eget løfte. Nå er du frelst, og kan være

frimodig. Skulle du komme i tvil så tenk bare tilbake på denne stund, og vit at det er Gud selv som har gjort deg til sitt barn ved sitt eget ord. Gud vil ikke svikte sitt eget løfte. Gud har ikke sagt at vi skal forstå det. Vi skal bare få lov til å tro det. Det er p.g.a. Jesu forsoningsverk at Gud kan gjøre deg til sitt barn på denne måte. Som barn har Gud gitt deg sin And og alt det som et vel-skapt Guds barn skal ha, for det står skrevet at han har gitt oss alle ting med ham.

Nå vil Gud at du skal bruke det i tjeneste for ham, i hjem, på arbeidsplass og i Guds rikes arbeid på jord. Du skal slippe å leve for deg selv i synd og ugudlighet. Men vi har en kjølig natur i oss selv som vi må kjempe imot. Her kommer du nok tilkort, som vi alle gjør,

men du får be om tilgivelse for Jesu skyld og begynne på nytt. Det er på lydighets vei at Gud kan velsigne deg og gi deg lykke i livet. O.s.v. o.s.v. i dåps-lærers loviske ånd.

Men nå er det på tide å si med Jesus at det står etter skrevet at Guds ord *må ikke forkynnes til frelse på denne måte*, og at *ingen kan døpes til frelse på denne måte*. Jesus sier at det var bare noe av den gode sed som falt i god jord og bar frukt.

For den som har erfaret å bli gjenfødt til Gud ved sannhets ord og Ånd, og fått den levende tro på Kristus alene til frelse og helliggjørelse, er ovenstående eksempel en fremmed r  st som de ikke følger, men frykter i sitt hjerte. Jesus sier at forførelser må komme, men ve det menneske den kommer ved.

Kj  re vener og medarbeidarar

Herrens namn vil eg forkynna, h  gt love de Herren vår Gud. Eit fjell er Han. Fullkome er Hans verk, for rettferd er alle Hans vegar — ein trufast Gud og sviklaus, rettferdig og rettvis er Han. (5. Moseb. 32, 4).

Kva skal eg skriva? Eg tykkjer ikkje eg har noko å skriva. Land og folk har eg skrive om, og meir kan de lesa om i geografi og leksikon. Misjonsarbeidet er så elendig at det kan ikkje setjast på papir. Det måtte bli om meg sjølv, og då fell eg nok i det å rosa meg. Dei som les det vil tenkja at slik er det nok over alt, og så blir det misstydd det som kjem på papiret også. Til slutt blir det dette: Bibelen er å lita på. Det må vera frå den eg skriv.

Herrens namn vil eg forkynna. Det er eit frelsar-namn. Du skal kalla Hans namn JESUS for Han skal frelsa folket

sitt fr   syndene deira. Jesus er verkeleg ein frelsar å sjå opp til. *Han er den einaste!* Så finn du ikkje Han, då går du til helvete. Den som har Sonen har livet. Den som ikkje har Guds son, har ikkje livet. — Har du det evige livet no, kj  re lesar? Du hadde det ein gong, det er du viss om. Kva er det som gjer at du no tvilar? Det er synda, svarar du. Ja, eg kan godt skyna deg. Men kven er det Jesus tek seg av? Er det dei sj  lvhjelpte? Er det dei fullkomne? Etter lova er du dømt til evig undergang. Men Gud sende Sonen sin, so han skulle kjøpa dei fri som var under lova, so me skulle få barnekår (Galat. 4,5). *Difor kom Jesus.* Har han fullført den oppgåva? Kva er så igjen?

Men hjarta fordømer meg, seier du kanskje. Kva står det om det i Bibelen? Gud er større enn hjarta og kjen-

ner alle ting. Ja, men han miskunnar seg berre over dei han vil. Ja, det er sant. Me kan ikkje skyna Gud. Vil du først skyna Gud, og so tru, då er du nok forseint ute. Han den uskynlege Gud miskunnar armingen, miskunnast over den som ikkje er verd å miskunna seg over. Er det då urettferd hjå Gud? Nei, langt ifrå! Jesus har fått kjent Guds heilage vreide til fullnad. Og Jesu rettferd er ei verkeleg rettferd, og ikkje berre ei tenkt rettferd. I tru blir du kledd i hans rettferd. Er ikkje den rettferda god nok? For Gud den allvitande er du fager i den klænaden! «Ren og rettfredig, himmelen verdig er jeg i verdens Frelsermann nu.»

Takk for forbøn!

Helsing Andreas A. Bø.

Årsmøtel i Trondheim 1968

Det var ca. 180 vaksne deltagarar på sumarskule og årsmøte 17.—21. juli, og me hadde gilde dagar ilag. Dei få venene våre der oppe hadde skipa til ei enkel, smidig og gjestfri råme, og me hadde det så greidt. Blussuvoll skule hadde romslege og gode lokaler, og ute var det ein fin tumlelass for små og store. Ja, det er fint med barna og dei unge som me får ha ilag med oss på slike møter

Det var reint som eit under å merka så sterkt den Heilage Ande var ilag med oss. Han signa så mykje rikare enn me hadde våga å vona. Forkynnarane fekk boddskap frå Gud, og Jesus var hos oss. Me takkar for høvet, og reiste glade og undrande heim.

Etter ei kort opning av Holger Kjølvik, ynskte Olav A. Dahl vel møtt. Han bar først fram minneord om vår gode ven

Jon Bratland som flytte heim til Gud i vår. Me minnest han med takk til Gud.

Så vart årsmøtet sett, med Magnar Aandal som ordstyrar. Formannen gav oss ei munnleg årsmelding. Han sågorda i songstrofa «Vår Jesus han er imot syndarar god — », som eit motto for året som gjekk. Gjennom med- og motgang, ja kriser, står denne bibelske sanninga fast. Han orienterte om styret sitt arbeid, og me nemner desse sakene:

Ein ny arbeidar er komen til, Odd Dyrøy frå Tørvikbygd. Velkommen i laget!

Arbeidarmøtet som årsmøtet 1967 gjorde vedtak om, og som var planlagt på Randaberg nyttår, vart av ymse grunner ikkje noko av.

Bladet vårt og lydbandsentralen vart av årsmøtet slegne saman til ein kasse.

Dei fleste av forkynnarane våre har vore mindre ute i år grunna sjukdom og anna. Truleg mykje av den grunn vart det i vår forlite pengar i kassa. Det har retta seg opp att nå.

Ute i folket er stoda omlag som før. Motstand og misstru rår mange stader, men me fekk også sjå eit stengt bedehus bli opna att. Me får kvila i Herren også med dette.

Sverre Bøhn refererte rekneskapen, som vart samråystes godkjend. Likeins årsmelding og rekneskap for bladet vårt.

Formannen refererte frå ymse brev frå Andreas Bø i Malaysia. Samarbeidet med Malaysina Trues Misjon og fru Alfssen er avslutta frå 1/1 1968. Misjonæren vår lærer språk, og er med i arbeidet i kyrkja til pastor Tang i Kuala Lipis. Eige arbeid på eigen grunn ser det stengt ut for ennå.

Ny styremedlem etter Jon Bratland vart Harald Fægø, Bangsund. Tore Harestad vart attvald. Varamenn vart Magnar Aandal, Holger Kjølvik og Olav Aakhus.

Tore Harestad bad oss til Randaberg

lagde ned det smykke glad, for meg i
Kristus å innhylle.»

Krumaker.

---

med årsmøte og sumarskule 1969. Takk skal de ha! Me gled oss alt.

Formannen takka for årsmøtet i år. Elles så hadde me ei utloddning av to teppe, laga og gjevne av Adolf Bø og ei som ville vera anonym. Det gav vel tu-sen kroner i misjonskassa.

Takk for tida ilag, og vel møtt om Or-det i tida framover.

Holger Kjølvik.

T r o e n

Når troen oppfattes som en mennes-
kelig Eovskyting, da finnes det ingen me-
re forherdet kjødelighet til — enn nett-
opp troen.

Luther.

Vistnok skulle vi inderlig lenges etter
å bli uten synd. Men ikke for oss eller
ved oss, men til Guds pris.

Følelsen av at man er en arm synder
skal forbli i sjelen, skal vokse og for-
mere seg. Hjertets brøst tør ikke læges,
ikke i evighet. Og den bøyede nakke
tør kun reise seg igjen i *Kristi rettfer-
dighet*, ikke i noe annet. Grunnen til
vårt håp og tillit skal være og bli den
ne Kristi fullkommenhet, som av bare
nåde er vår. Denne bevissthet om å væ-
re fullkommen ved en tilregnelse av nå-
den i Kristus, blir da også kilden til
sann dyd, hvis kjærne er ydmykhet, hvis
sjel er kjærighet og hvis mål er Guds
ære.

Derfor skal du ikke ville være noget
i deg, ved deg, eller for deg selv. Du skal
meget mere sie med den åndelige san-
ger: «Hvis engle ære jeg besad, jeg

Myrker i sjela.
Tyngd i samvitet.
Ånda knust.
Hjarta bløder.
Evig natt.
Domedag ventar.

Eit rop i natta.
Ein frelsar komen til jorda.
Dine synder er sona.
Myrkret kvarv.
Natt vart dag.

Alt er ljós.
Fred, fred på jord
Eit liv i fryd.
Himmelens herlegdom ventar.

- e - s

F o r s o n i n g e n

Kristi forsoning er nå min borg.
Dit får jeg fly med hele min sorg.
Det er min glede det er min trøst,
Hans får jeg være tross synder og brøst

Ren og rettferdig innfor min Gud.
Står jeg nå ikledd Frelserens skrud.
Alt hva jeg eier har jeg i Ham,
Han er min seier, se der Guds Lam.

Her er det håp for håpløse sjel,
For Jesus Kristus har alt gjort vel.
Forsoningens gāte den blir min skatt,
Hør hva han sier: Din synd er forlatt.

Før var jeg bastet, bundet i synd,
Men Jesus steg ned i det dypeste dynn.
Det som skal gjøres det gjorde Gud,
O, tenk det varer en evighet ut.

Reidar Linkjendal.